

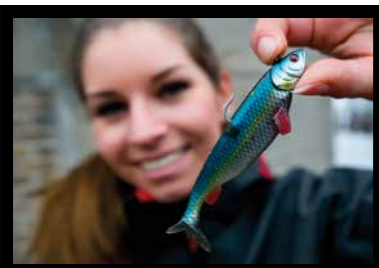
WIGGLE, WIGGLE, WIGGLE AAN DE ZAAN

Haar eerste vis toverde Daniëlle Prinsze (21) als peuter uit de Zaan boven water. Recht voor de deur van het ouderlijk huis, dus als het ware streetfishing *avant la lettre*. Inmiddels slaat ze zelfs tussen het uitgaanspubliek in Zaandam baars en snoekbaars aan de haak.

TEKST: MICHEL VERSCHOOR > FOTOGRAFIE: SANDER BOER

>> STREETFISHING COMPETITIE 2016

Als fanatiek streetfisher doet Daniëlle Prinsze ook dit jaar weer mee aan de Streetfishing competitie van Sportvisserij MidWest Nederland. "In een team van vier gaan we in zes steden – Alkmaar, Utrecht, Lelystad, Amersfoort, Haarlem, Amsterdam (finale) – de strijd aan met de andere deelnemers." Die waren vorig jaar soms wel eens verbaasd dat er ook een vrouw meedeed. "Maar dat was direct over toen ik goed vis ving!" Kijk voor meer informatie over de Streetfishing competitie 2016 op www.sportvisserijmidwestnederland.nl.

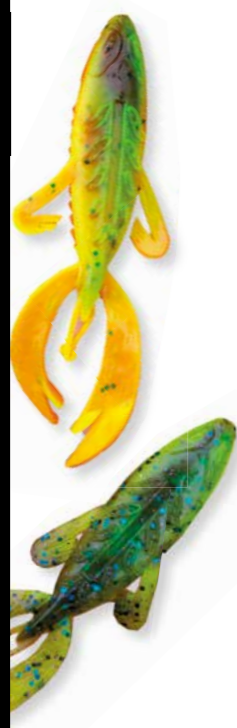

>> LICHTGEWICHT DROPSHOT SET

Bij het streetfishing vist Daniëlle bij voorkeur met lichtgewicht dropshot materiaal. "Een twee meter lange ultra light hengel en klein formaat spinmolen met daarop 12/00 gevlochten lijn. Daaraan knoop ik een 24/00 fluorocarbon onderlijntje, waar ik met de dropshotknoop meestal een haak maat 2 knoop. Daar prik ik uiteenlopende typen shads op. Onderaan de montage bevestig ik werpgewichten van 7 tot 25 gram, afhankelijk van de overbruggen afstand of diepte."

Sluizen zijn vrijwel altijd hotspots.

De Zaan is nog altijd het thuiswater van Daniëlle en daarom het decor van deze streetfishing-reportage. "Meestal ga ik direct naar de Wilhelminasluis en het Zaangeemaal", vertelt ze als we langs de kade richting het centrum van Zaandam lopen. "Voor de deur vang ik meestal ook wel vis, maar verderop is het vaak toch net wat beter." Ze heeft deze woorden nog niet uitgesproken, of ze ziet dat er iets loos is. "Na de regen van afgelopen dagen wordt er flink gespuid. Dat is geen best voorteken."

WIGGLE, WIGGLE, WIGGLE

Ze maakt haar eerste worpen, zowel ver weg als dichtbij, en draait de lijn met speelse tikjes binnen. "Van een vismaat kreeg ik hier een muzikale tip voor. Ken je dat nummer 'Wig-

gle, wiggle, wiggle' van Jason Derulo en Snoop Dogg? Op het ritme daarvan vis ik mijn kunstaas met afwisselend tikjes naar links en rechts op verschillende snelheden terug." Zo tegenover het Zaantheater heeft Daniëlle heel wat bekijks: passanten blijven nieuwsgierig staan kijken alvorens hun weg te vervolgen. Na twintig pogingen zonder aanbeet, gaan we verder het centrum in richting het terrein van de Wilhelminasluis.

KLIMMEN EN KLAUTEREN

Bij de centrumbrug over de Zaan ligt haar favoriete stek – er pal onder om precies te zijn. "Hier vis ik in het weekend 's avonds soms zelfs tussen het uitgaanspubliek", zegt ze lachend. We gaan een trap af, tussen de sluizen door en langs het spuigemaal zodat Daniëlle haar shad onder de brug kan presenteren. "Het

KANTICALEND KUN JE HET WATER LANGS KADEMUREN HEEL PRECIËS UITKAMMEN

stikt hier van de mosseltjes die dienen als voedselbron voor kleine vis", weet ze. "Dat trekt volop baars aan. Ik heb hier al mooie, grote exemplaren gevangen." Die geven nu echter niet thuis, dus gaan we door richting de sluis.

NOOD WORDT DEUGD

Die wordt verbouwd, maar het stevige hekwerk en de constructies van ijzer en staal houden Daniëlle niet tegen. Als ze vast komt te zitten met haar kunstaas, wordt van de nood een deugd gemaakt. Ze klimt het ijzerwerk in, bevrijdt haar shad en blijft op het staal staan. "Zo kan ik mooi even een paar worpjes in de openstaande sluis maken", zegt ze met een uitdagende glimlach. Maar de roofvissen zijn de werkzaamheden waarschijnlijk ontvlucht, want actie blijft uit. "In december heb ik door het warme weer nog veel succes gehad, maar de invallende kou in januari heeft de vangsten geen goed gedaan."

KLEIN WONDER

Daniëlle klimt terug aan wal om haar geluk op een steiger aan de Zaan te beproeven. Dat ze nog kan klauteren, is op zich al een klein wonder. In maart 2014 kwam ze vlakbij huis in botsing met een stomdronken cafébezoeker die zonder op of om te kijken de weg overstak. "Hij raakte het stuur van mijn scooter, waardoor ik viel en met mijn gezicht meters over het asfalt schuurde. De verpleegkundigen zeiden dat ik van geluk mocht spreken dat ik geen integraal- maar een scooterhelm droeg. Anders had ik nu waarschijnlijk in een rolstoel gezeten." De Zaandamse verloor voortanden, onderging vier operaties en had nog lang last van haar rechterpols.

'SPORTVISTHERAPIE'

Tijdens het revalidatieproces werd duidelijk dat ze haar gedroomde toekomst bij Defensie wel kon vergeten. Ook fanatiek sporten zat er niet meer in – wat niet meeviel voor de getalenteerde turnster. "Ik verveelde me te pletter. Op een dag ben ik met wat spiering en een hengelset van mijn pa aan de Zaan gaan pielen. Ving ik ineens een grote baars. Die aanbeet en de bijbehorende adrenalinekick zal ik niet snel vergeten." Ze ging daarna steeds vaker en fanatieker vissen. "Als ik buiten aan de waterkant bezig was, vergat ik de dingen die door mijn hoofd spookten. Vissen heeft mij er echt weer bovenop geholpen."

BLOEDFANATIEK

En niet meer losgelaten. Nu vist ze als ze ook maar even tijd heeft. In weer en wind, zowel 's ochtends vroeg, overdag als 's avonds laat. Haar fanatisme blijkt wel uit het feit dat ze het niet kan verkroppen nog niets te hebben gevangen. "Hier moet het lukken, want kortgeleden ving ik op deze plek aan de lopende band baars en snoekbaars", houdt Daniëlle de moed erin. Ze wisselt van kunstaas, werpt opnieuw in en stroopt het kantje af. In een onogelijk hoekje tussen een aanlegsteiger en een restaurant met terras aan het water pakt ze op nog geen an-

derhalve meter water een mooie baars. 'Die kun je zo afleveren bij de kok', grapt de verslaggever. Daniëlle kan er niet om lachen. Vis moet zwemmen. In huize Prinsze is het catch & release wat de klok slaat.

BITTERKOUD EINDE

Tegen zeven uur 's avonds wordt de waterkou zelfs Daniëlle ietwat te veel. IJzel trekt over Noord-Nederland en aan de donkere Zaan schommelt de temperatuur rond het vriespunt. De ijskoude neerslag maakt haar handen gevoelloos. "Handschoenen vergeten", zegt ze haast verontschuldigend. "Nou ja, de vangsten vallen vandaag toch ook bar tegen. Kom, we gaan thuis warme chocolomel drinken. Het is mooi geweest!"

